

Belecsöppentem

Döntések, változások, könnyek s kacajok. Valahogy így indult az idei évem, s valahogy így kezdődött valami új az életemben. Február elején csatlakoztam a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség csapatához, szóval még naaaaagyon új vagyok. Felénk úgy szokták mondani, hogy „Elveszett, mint burek a világűrben.” Csak kapkodom a fejem, minden nap van valami újdonság, egy új arc, egy új hang.

Az előző években az óvónői munkából álltak a hétköznapijaim, úgyhogy abból a szeretetgazdag, éneklős, mondókázós, mesélős, bújós és bájos, nem ritkán hangos világból csöppentem ide hozzátok. Szóval, néha kicsit hiányzik, főleg az ölelések... úgyhogy nem bánom, ha alkalomadtán valaki csak úgy odajön, s megölel. Egyébként is szeretem.

Februárban érkeztem, mondhatni pont a legjobbkor. Csak csendben figyeltem, hogy a kollégák, s főleg a házigazdák milyen lelkesek a Találkozó kapcsán. Büszkén és fáradhatatlanul újígtattak, tervezgettek, készülődtek... Megtisztelve éreztem magamat, hogy ennek a részese lehetek. Aztán egy pillantás alatt lett április, s azon kaptam magamat, hogy hamarosan indulunk!

S hát a Találkozó... egy idősek vagyunk, de még nem találkoztunk. Izgatott vagyok! Telefoncsörgések, egyeztetések... egyelőre csak a hangotokat ismerem, de úgy várom már, hogy lássalak titeket, s mindazt, amin dolgoztok, mindazt, amit szerettek. Halkan szemlélek majd, s megélem mindazt, amibe belecsöppentem.

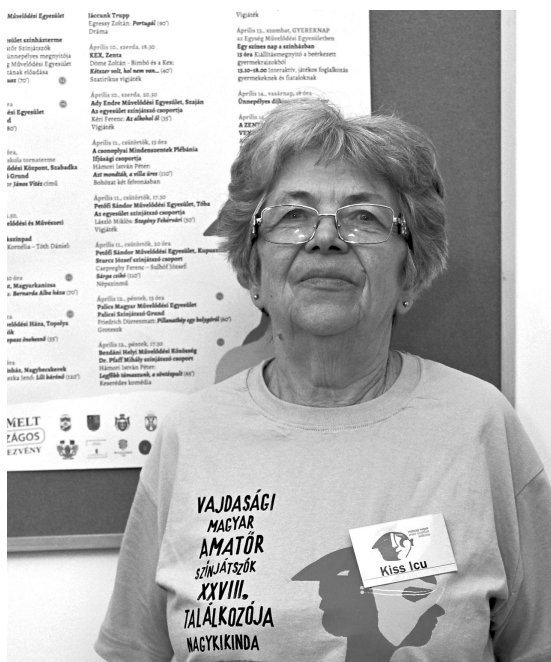
Csuvárdity Tamara

Az Egység édes emlékei

Egy pár küzdelme és örömei a közösségért

Kiss Irén évtizedekig szívvel-lélekkel szolgált az Egységben, gazdagítva életét számtalan emléikkel és kalanddal. A férjével karöltve újraélesztették és fejlesztették az egyesületet, mindig a magyarság és a közösség szolgálatában. Mindig az elszántság, az összetartás és a kreativitás vezérelte, legyen szó váratlan ételkészítésről vagy határokon átívelő utazásokról. Icu néni történetei megmutatják, hogyan lehet a nehézségeket pozitív eredményekre és felejthetetlen élményekre fordítani a közösség és a szeretet erejével.

– *Hogyan került kapcsolatba az egyesülettel?*

– Hát őszintén mondom, a férjem által. Ő először volt elnökségi tag, majd a pénzügyi támogatásban volt benne. Rosszul ment az Egységnek, nem voltak szakcsoportok, csak a sank dolgozott bent a kubhelyiségben, ahol italokat, kávékat árultak. Ott sankost kellett fizetni, és a férjem úgy számolta, hogy ő becsukhatja ezt. Majd minden hónapban a saját zsebéből finanszírozta a sanknak a jövedelmét, így került ő be. A férjem a Kikindai Betyárok vezetője volt, összeszedte a zenekarokat, és a sportcsarnokban tartottunk koncerteket. Magyarországról, Romániából is voltak fellépők, és az ebből befolyt jövedelmet az Egységnek adtuk, hogy azzal induljunk újra. Újraindítottuk az amatőröket, a kórust és az asszonykórust is. Négy évre rá lett elnöknek kiválasztva, és négyszer négyéves mandátuma volt.

– *Mi motiválta a férjét abban, hogy az egység működését ismét elindítsa?*

– A magyarság volt neki a motivációja. Szerette volna a fiatalságot is bevonzani ebbe. Először táncosaink nem voltak, a veteránokat szedte össze. Voltak,

akik férjhez is mentek, voltak terhesek is, velük kezdte. Utána mentek az iskolákba, szedték össze a fiatalokat is, úgyhogy volt kicscsoport, középső csoport, nagycsoport és a veteránok. Kétszer sikerült neki a színjátszók találkozóját megszervezni, és egyszer sikerült neki a Gyöngyösbokrétát és a Durindót. 27 évre rá újra itt volt a Gyöngyösbokréta. Nagy munkával járt, sokunkat összeszedte a városban, hogy sikerüljön megszervezni. Ez csapatmunka volt.

– *Említette, hogy mindig támogatta a háttérből a férjét. Miben tudta segíteni?*

– Bármilyen kellett a besegítésbe, mindig támogattam. A színjátszók találkozójának a főzését mind én vezettem le. Persze voltak mellettem még asszonyok, akik besegítettek. Felszolgáltam, főztem, vendégeket fogadtam, mindig nagy csapatok jöttek hozzánk. Például a magyarországiakkal már nagyon sok éve megvan a baráti kapcsolatunk, van, ami még ma is fennmaradt. Akkor a Betyárok által ott volt Kondoros, Nagyszénás, Galgahévíz, Kiskunfélegyháza, Soltvadkert, és ezekkel mind a férjem hozta az Egységet össze. Sajnos most már egy kicsit csökkent a barátság, de van, akikkel még ma is tartjuk a kapcsolatot. Mindig arra lyukadunk ki, hogy a magyarságot fenn kell tartani.

– *Az évek során biztosan voltak nehéz időszakok. Ilyenkor mi volt a motiváció abban, hogy tovább csinálják és ne adják fel?*

– Az összetartás, hogy itt jöjjünk össze és tartsuk fenn az Egységet. És ez azóta is működik így. A férjem ezelőtt öt éve elhunyt, akkor itt volt egy kis kiesés, amikor lebetegedett. Aztán Tápai Róbert volt az elnök, most pedig Ramóna. Megalakult a Viola kézimunkacsoport 2005-ben, amit a férjem testvére vezetett tavaly októberig, akkor vettem én át. Pár évig én is kicsit ki voltam zökkenve. Amikor elindult a kézimunkacsoport, akkor beindultak a teadélutánok is. Rá egy-két évre nena is behúzott, olyan észrevétlenül. Most meg itt vagyok teljesen. Azért mondta Ramóna, hogy Icu néni itthon volt, és újra hazajött.

– *Úgy tudom, hogy maga sokat süített-főzött itt, az Egységben. Milyen alkalmakkor ragadott kötényt?*

– Mindig, ha vendégek jöttek. Megyünk versenyekre is, ahol már díjat is kaptunk. Az ajvárfőzésre is bejutottunk Belgrádba. Mindig szerettem sütkérezni. Bármikor szükség volt az Egységnek a segítségemre, mindig itt voltam. Sütésben, főzésben, bármiben. Valamikor számoltam arra, hogy szakács legyek. Tizenhat évet betöltöttem, férjhez mentem, a férjem, Laci ekkor tizenkilenc éves volt. Mi korán összekerültünk, a sors összehozott bennünket. Nagyon szép életünk volt. Nagyon szerettük egymást. Talán a Jóisten így akarta.

– *Feltételezem, nagyon sok szép emléke van az Egységről és a régi időkről. Ki tudna ragadni egyet, ami nagyon megmaradt magában?*

– Azt hiszem, a második színjátzó találkozó volt. Nem sok vendég volt, és úgy számoltuk, hogy volt egyik napra ebéd, meg másik napra is külön. Úgy láttuk, hogy nem sokan vannak, aznap két csoport lépett fel, és úgy gondoltuk, hogy az egyik adag elég lesz. Bejön Magdi, azt mondja, Icu kám, ebből nem maradt a második csoportnak, pedig a másik csoportban kilencen voltak. Én azt hittem, hogy infarktus ér. Spekuláltam. Előtte való napokban volt bab. Beleeresztettük a hűtőbe, egy nagy lábasba, de aznap gulyást tálaltunk fel. Mondom, Magdi, ami kint maradt, azt hozzátok be! Mit csinálsz? Mit adunk a másiknak? Mondom, tudod mit? A nagy lábást berakjuk a sütőbe és ráöntjük a babot. Magdi úgy nézett rám, Icu kám, mi lesz az? Babgulyás – mondtam. Mi azt hittük akkor, hogy nem éljük túl, szégyenben maradunk. Betettük a sütőbe, összeforrt, de ha étel finomat, nagyon finom volt. Erre jönnek, kéri a receptet. Kijön az én férjem, azt mondja, Szivikém, te még ilyet nem főztél, azt mondja! Hogy csináltad ezt? Mondom, ne kérdezd! Azt mondta, nagyon finom volt. A férjem nagyon gurmán volt, ha kellett, megdicsért, ha kellett, megmondta, hogy Szivi, ezt nem jól csináltad. Mikor azt mondta, Szivikém, mit csináltál, ilyet én még nem ettem – ezt sosem fogom elfelejteni. De hogy honnan jött nekem ez az ötlet, nem tudom.

– *Icu néni felidézte a legszébb és legmaradandóbb emlékeket, amik az Egységben történtek vele. Csillogó szemekkel osztotta meg velem őket.*

– Akkor volt még olyan is, mikor ugyanúgy színjátzóra készültünk. Azt hiszem, malac volt tekerve, az volt feltálalva. Először volt a gyűlésük, és addig mi már mindent feltálaltunk. Erre bejött az én férjem, azt mondja, Szivikém, és desszert nincsen? Hát, mondom, Szivi, nem volt erről szó. De volt, azt mondja. Én nem tudtam, mi lesz velem. Itt volt Lepár Feri, ő is valamikor itt működött, színészkedett, sokáig itt dolgozott, innen ment nyugdíjba. Mondom, Feri, Laci kéri a desszertet. Icu kám, mit csinálunk? Rögtön tejet, sütjük a palacsintát, négy sütőben! Erre azt mondta, nem leszünk kész vele, mire kell. Készen leszünk, mondtam. Az ilyen dolgokat mindig megoldottuk. Még ha nem is volt megbeszélve, mindig volt egy olyan csapat, aki mellettem állt, és véghez vittük.

– *Az egyik utazás alkalmával a néptáncosokkal mentek külföldre, ám az utazás során egy kisebb zűrzavar adódott, aminek végül pozitív vége lett.*

– A táncscsoporttal utaztunk külföldre. Táncosok meg népzenekarunk is volt, és meghozzá fizetett, mert Laci fizette a zenekart. Mindig kieszközölte, úgyhogy bírta fizetni. És mentünk át a határon, mielőtt a határra értünk, azt mondta az egyik zenész, Icu néni, én a testvéremnek az útlevelét hoztam. Odaszóltam Magdinak, ő volt a titkárnő. Magdi, mit csináljak? Icu kám, nem tudom – mondta. Hívtuk Lacit. Azt mondta, elvisszük. Mondtam a zenésznek, hogy húzza le a sapkáját, nagyon hasonlítottak a testvérevel. Átengedtek minket, nem vették észre. Mikor jöttünk haza, akkor megint stresszes volt, de visszafelé sem volt gond.

Kovács Laura

Karrier és szerelem

A XXVIII. Vajdasági Amatőr Színjátszók Találkozóján a Palicsi Színjátszó Grund is bemutatkozott

Szombaton este a Palicsi Színjátszó Grund lépett színpadra az Emily című filmadaptációval. A dráma egy kortárs szerelmi történetet mutat be, és arra keresi a választ, hogy mi mindennel kell megküzdeniük a mai sikerorientált világban, miközben előjönnek a nemeket megkülönböztető kérdések és sztereotípiák, egyebek között arra vonatkozóan, hogy egy férfi miként vagy hogy tudja elviselni azt, hogyha a nő sikerebb, vagy létezhet-e sikeres férfi egy sikeres nő mellett.

– Azért választottam ezt a témát, mert a probléma, amit az előadás tárgyal egy nagyon aktuális témakör. Hogy hogyan tudunk párkapcsolatban élni és megmaradni, hogyan értelmezzük a karrier, a megfelelési kényszer, a trendek, a férfi-nő különbözőség, sztereotípiák kérdésköreit, hogyan szakadnak ránk présként ezek a problémák. Erről szól a darab. Van egy gyönyörű pár, gyönyörűen indulnak, szeretik egymást, de bedarálja őket az előrehaladás, a munka, a karrier, és az, hogy a férfi főszereplő nem tudja elfogadni azt, hogy az ő szeretett párja sikerebb, mint ő. Mert van egy sztereotípiánk, amit a szüleinktől, a nagyszüleinktől hozunk, hogy a férfi az, aki az erős, aki eltart, aki a támasz, és ezt hozzuk magunkkal évszázadok óta. A nő meg majd ott lesz mellette, kiszolgálja, süt, főz, gyermeket nevel. Most pedig már eljutottunk oda, hogy a nők átbillennek egy nullpontra, és férfiszereplőként mozognak bizonyos családokban, elkezdenek a férfiaknál sikerebbek lenni. A legfontosabb kérdés, hogy ezt mi, férfiak hogyan

fogadjuk: kifordulunk magunkból és szétziláljuk a családjunkat, vagy pedig elfogadjuk ezt, és megkeressük a saját, új szerepünket, a saját új helyünket. A lány ezért is teszi fel a végén a kérdést, hogy miért baj az, hogy én jobban csinálom, hogy én sikerebb vagyok, miért nem lehet ezt elfogadni? – ismertette az alaphelyzetet **Mezei Zoltán** rendező.

Emily szerepét **Mezei Sára Csenge** játszotta.

– Mindig megpróbálom magam elé képzelni a figurát, amit játszom, és Emilyben is vannak olyan elemek, amelyek bennem is megtalálhatóak, viszont nem teljesen, tehát két külön emberről van szó.

– Milyen kihívást rejtett a számodra a szerep?

– Hatalmas amplitúdókban játszódik az egész előadás, az elején még nagyon szeretjük egymást, a végén pedig a pokolba kívánjuk a másikat. Igazából a legnagyobb kihívást az jelentette, hogy egy óra hossza alatt ennek a hullámát megtaláljuk.

– Mennyire összeszokott társaság a tiétek?

– Botondot leszámítva már tíz éve együtt játszunk, úgyhogy nagyon erős társaság ez, és azzal, hogy napokat töltünk együtt a próbákon, igazán ösztörsze is kovácsolódtunk.

Luke szerepét **Bajári Roland** játszotta.

– Nem vagyok Luke-kal azonos. A színész dolga az, hogy előhossa magából azt a figurát, amit a darab megkíván. Mivel mindenki van egy Luke, és mindenki van egy Emily, ezeket csak elő kell hozni magunkból. Néha fájdalmasabb ezt kivitelezni, ezeket az érzéseket és ezt a világfelfogást így eljátszani,

viszont úgy érzem, jól elkaptuk ezt. Mivel már régóta játszunk együtt, ezeket az érzéseket, érzelmeket könnyebb volt megtalálni magunkban.

Süge Réka Rory mellett Emily anyját, egy orosz ügyfelet és egy Sampson nevű karaktert formált meg.

– Néha nehéz volt felfognom, hogy ebben a pillanatban kezdődik a másik szerep, és akkor egy pillanat alatt kellett váltanom, és feltennem a kalapom. A tánc után néhány pillanatig ziláltam az anya szerepben, de nagyon tetszett ez a többkarakteres játék, mert igazi dinamikát adott az egésznek.

– Melyik szerep áll hozzád közelebb? A babusgató anyuka vagy a kíméletlen üzletasszony?

– Mindegyikben ott vagyok én is. A leghosszabb szerep az üzletasszonynak jutott, vele is tudtam a leginkább összehangolódni, mert ő ideges típus, de az anyukával is lehet, amikor mindenféle érzelmi skálát ki lehetett rá vetíteni.

Paul, Quinn, Jay bácsi és Derek szerepében **Kuk-tin Roland** játszott.

– Mennyire érezted a magadénak Paul szerepét? A való életben is ilyen vagy?

– Nem vagyok olyan ember, mint Paul, de azért szerintem sikerült megoldani ezt a feladatot is.

A nézők **Kéri Sándor Botondot** láthatták Campbell Tomy, Theo és Luke apjának a szerepében.

– Mennyire vagy szervezkedő vagy irányító típus? Ugyanis a főbb szereped szerint egy céget vezetsz.

– Egyáltalán nem áll hozzám közel az irányítás, viszont muszáj volt kipróbálnom, és közben arra jöttem rá, hogy nagyon tetszik ez a helyzet. Nagyon nehéz volt megformálni a figurát, mert nem vagyok egy vezető egyéniség, akármennyire is szeretnék az lenni, meg kellett találnom azt a szigorú modort, ami végigvitte a karaktert, aki szinte nem is mosolyog, hanem pókerarccal figyel. Ez nem én vagyok, én inkább az a mosolygós, vidám karakter vagyok.

Vidács Hajnalka

Ma a Találkozó színpadán

Régebbi és újabb motorosok

A Színes Szilánkok Diákszínpad ha nem is vén, de régi motorosnak számít a szakmában, ugyanis két év múlva lesznek harminc évesek. Én nem sokkal múltam annyi, de a derekam máris sajog, ellenben a Szilánkokkal, akiknek lendülete töretlen. A tavaly újraalakult Gondolat-Jel Társulatnak sincs oka a szégyenre, az átlagosan évi egy bemutató bizony nem kis munka, emelem kalapom. Újvidékről és Kanizsáról érkezik ez a két remek társulat, lássuk, mivel készültek!

Színes Szilánkok Diákszínpad, Újvidék

Színészek és pedagógusok ötlete volt az újvidéki és Újvidék környéki magyar fiatalokat hasznos időtöltéssel a színház falai között alkotómunkára ösztönözni. Így alakult meg 1996. március 1-én a Színes Szilánkok Diákszínpad, és azóta folyamatosan foglalkozunk a felnövő generációkkal, immár 28 éve. Munkánk lényege az anyanyelvápolás, a szárnybontogatás különböző művészeti (színművészet, zeneművészet, táncművészet stb.) ágazatokban. Nem utolsósorban művészetszerető és művészethez értő emberek nevelése is a célkitűzéseink közé tartozik. A felnövő generációk igényességének és hozzáértésének a megalapozása is a dolgunk. Az elmúlt 28 évben kb.1000 gyerek, fiatal járta végig velünk ezt az utat, és mostanáig már nemcsak újvidéki tagjaink vannak, hanem pirosi, budiszavai, temerini, szenttamási, sőt becsei, doroszlói fiatalokkal is bővült a csapatunk. Két korcsoportban dolgozunk a fiatalokkal. Jelen pillanatban 60 tagja van a Diákszínpadnak és a profi színművészeknek, zenészeknek stb. köszönhetően magas szintű színpadi képzésben vesznek részt. A minőség bizonyítéka a hazai és külföldi fesztiválokon, talál-

kozókon elnyert díjak sokasága is, legjobb előadásért, rendezésért, koreográfiáért, színészi díjak, különdíjak. Minőségiesen alkotni, ez a mindenkori jelszavunk.

A társulat eddigi díjai a Találkozóon:

2003 – Bambach Róbert-díjjal térhetett haza a társulat a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért.

2013 – a Bambach Róbert-díjat az újvi-

déki Színes Szilánkok Diákszínpad kapta a Végletek című előadásért. A mozgásszínházi produkció rendezői: Csáki Beáta, Léphaft Ágnes és Tóth Laura.

2017 – Bambach Róbert-díjjal térhetett haza a csoport a Fekete Ádám drámája alapján készült Csoportkép (természetes fényben) című produkciójáért. Rendezte: Crnkovity Gabriella.

2023 – A zsűri a Zentai Magyar Kamaraszínház különdíját, csoportos belépőt a társulat valamely előadására, az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpadának ítélte oda.

Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

Molnár Ferenc – Góli Kornélia – Tóth Dániel:
A Pál utcai fiúk (60')
Musical

Rendezte: Tóth Dániel

Zeneszerző: Ágyas Ádám
Koreográfus: László Roland
Fényterv: Makra Imre

Fénytechnikus: Bíró Tibor
 Hangtechnikus: Vukašin Vojvodić
 Producer: Figura Terézia

Szereplők:

Pál utcaiak:
 Nemecek – Barna Sára Máté
 Boka – Forró Attila
 Csele – Repstok Martina
 Csónakos – Szántó Róbert
 Weisz –Túró Csilla
 Geréb – Sós Viktor
 Barabás – Stark Márta
 Richter – Bohocki Martin
 Kolnay – Szántó Annamária
 Leszik – Pašćan Anđela
 Csivi – Repstok Dóra
 Cseve – Zsivanac Léna

Vörösingesek:
 Áts Feri – Barna Sára Dávid
 Nagypásztor – Vorkapić Anja
 Kispásztor – Vorkapić Emma
 Wendauer - Figura Gábrriel
 Szebenics – Bubalo Inesz
 Molnár – Zsivanac Beren
 Bénics – Trkulja Teofil
 Rác – Derkovity Hanna
 Sztopa – Valentin Adrianna

Továbbá:
 Nemecek anyja – Vajda Laura
 Tót – Juhász Inesz

Gondolat-Jel Társulat, Magyarkanizsa

A Gondolat-Jel Társulat 2012 és 2017 között éves szinten legalább egy önálló bemutatóval jelentkezett Magyarkanizsán (Faust: Esse Immor(t)alis; Vásott kölykök; A Párnaember; Phaedra; Rómeó és Júlia; Entrópia). A társulat számos, más civil szervezetekkel koprodukcióban készült alkalmi műsorban is szerepet vállalt. Együttműködik a magyarkanizsai Tisza Néptáncgyesülettel, a Streamlet Kulturális Egyesülettel, a Mázlisták társulatával és a horgosi Bartók Béla MME táncosaival. Az újonnan alakult Gondolat-Jel Társulat 2023 tavaszán kezdte meg működését.

Gondolat-Jel Társulat bemutatja:

Federico García Lorca: *Bernarda Alba háza (70')*
 Dráma

Rendezte: Ábrahám Gréta

A rendező munkatársai: Gondolat-Jel Társulat tagjai

Szereplők:

Bernarda – Pásztor Dániel
 Marija Josefa/Magdalená – Farkas Luca
 Poncia – Gordos Anett
 Adela – Ábrahám Flóra
 Angustias – Farkas Sára
 Pepe el Romano – Kobrehel Balázs

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Hová ilyen sietősen?

A Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színhátszó Grund zsűrizése

A 28. Vajdasági Magyar Amatőr Színhátszók Találkozójának második napján egy előadást láthatott a közönség. A palicsi Színhátszó Grund tagjai az *Emily* című filmadaptációval érkeztek a találkozóra. Az előadást a nézők a színpadról élvezhették, ugyanis a játékkeret két oldalról szegélyezte a nézőtér. Ez a kialakítás lehetőséget adott arra, hogy testközelből figyeljük az eseményeket, lássuk a színészek minden apró mozdulatát, szinte együtt lélegezhettünk velük. Az előadásra sok érdeklődő érkezett, egy szabad hely sem maradt a színpadon.

A Találkozó második napjára a zsűri csapata már teljes volt, így Brestyánszki Boros Rozi, dr. Lőrinc Tímea és Magyar Zsófia véleményezték.

ERŐS ÉS BÁTOR VÁLLALKOZÁS

A zsűrizést **Brestyánszki Boros Rozi** kezdte, aki az elején elmondta a társulatnak, hogy ez egy igazán erős és expresszív előadás volt, valamint bátor választás. Rozi elmesélte, hogy az előadás bemutatóját is látta, ami egy lényegesen nagyobb térben játszódott, itt viszont a színészeknek szűkebb helyen kellett megoldaniuk, ami által az előadás még inkább kifejezőbb volt, a jelenetek intimitása és belső agressziója fokozottabban hatott. Felhívta a figyelmet arra, hogy bár biztos benne, hogy igyekeztek arra, hogy a lehető legkevesebbszer fordítsanak hátat a nézőknek, ez sajnos nem mindig sikerült, bár kiegészítette azzal, hogy tudja, hogy egy kamaraelőadásnál ez nagyon nehéz.

„Az előadásnak van egy nagyon-nagyon erősen diktált tempója, és néha azt érzem, hogy egy túldiktált tempója van, azt érzem, hogy azonos módon megy a pörgetés. Tehát ez alatt azt értem, hogy két figura azonos módon, tempósan pörget. Két ember nem mindig beszél azonos tempóban.” – mondta Rozi az előadás lendületét illetően.

A darabban számos szakkifejezést hallhatunk a pénzügyi szakma kapcsán, így Roziban felmerült a kérdés, hogy vajon értik-e a fiatalok mindazt, amiről beszélnek. A kérdést követően a társulat tagjai mosolyogva rázták a fejüket. „Na ez az! És ez néha lebukik. Tudom, hogy ez nagyon nehéz, de szerintem megérne egy kis google-zást. Tudnotok kell róla, akkor lesz hiteles. Sokszor másként tudjátok mondani a szöveget, ha tudjátok, hogy miről beszéltek.” – fűzte hozzá.

Rozi szerint, s később a többi zsűritag is egyetértett abban, hogy hosszabb reakcióidőket lehetne hagyni egy-egy jelenet után. Például: „Nyálás a ruhád, mint egy mézes puszadli... fényváltás. És nincs időm látni, hogy ő mit reagál!”

A zsűri többek között két jelenetet emel ki. Az egyik, amikor Luke megalázkodik és könyörög a fő-

nöke előtt: „Nem látom benned, hogy összeomlik a világ, jó lenne valahogy ezt kifelé is látni.” és a második, amikor Emily Luke szeméhez emeli a magassarkúját. Úgy érzi, hogy ez a jelenet egy kicsit furcsa, hiszen egy férfi, könnyen ellökhetné Emily kezét, de ennek ellenére érti a cselekvést, a nőben lezajló lelki folyamatokat. A rendező szerint nem szerettek volna egy másik tárgyat ebből a célból a színpadra vinni, tehát olyasmit kerestek, ami kéznél van, rendhagyó, de veszélyes is lehet. Az Emilyt játszó **Mezei Sára Csenge** még hozzátette, hogy szerinte a magassarkú ebben a történetben egy szimbólum is.

CSAK BÁTRAN!

A zsűrizést **Lőrinc Timi** folytatta, aki már az elején elmondta, hogy nagyon élvezte az előadást, szerette a díszlethasználatot, amivel a szereplők megteremtették a különböző helyszíneket. Megtudtuk azt is, hogy Timi kifejezetten szereti az ehhez hasonló előadásokat, amikor közelről láthatja a történéseket. Kiemelte a frappáns és dinamikus váltásokat, azonban Timi is Rozival tudott egyetérteni a hosszabb reakcióidők

kapcsán. „Elhangzik valami, és annak kell hogy legyen lecsapódása. Egy csomó helyen felírtam, hogy elbírnék nagyobb szünetet amiatt, hogy lássam, hogy benetek mi történik.”

Timi úgy véli, hogy sok színészi lehetőséget ad ez a darab, melyek közül a színészek sokat meg is tudtak ragadni, azonban néhol a zsűritagnak hiányérzete volt: „Nálad a végén, vagy nálad az a könyörgő monológ. Mind a kettőnél azt érzem, hogy majdnem a sírásig kellene fokozni mind a kettőt. Tehát azt érzem, hogy ennél nincs tovább. Értem ezeket az ordibálásokat, de ha ott sikerül eljutnod addig, hogy ott lássam, hogy szemben is tönkre megy a nő... tehát az még inkább erősebben hat. Az inkább belső munka.” – mondta a művésznő Sára Csengének és **Bajári Rolandnak**, akik Emilyt és Luke-t játszották a darabban.

Timea arra ösztönözte a társulat tagjait, hogy legyenek még bátrabbak az erotikus és a táncjelenetek esetében: „Ha ilyen csupaszon tálaljátok az egészet, és én ezt nézem, akkor várom 100%-osan, hogy akkor a szexjelenetek is és a sztriptíz is úgy menjen. És az ivászat is!” Timi szerint az izogató jelenetek is kicsit felületesekek, azoknál is szívesebben látná, hogy milyenek a karakterek a munkán kívül, amikor teljesen kiengedik a gőzt.

Timi is elmondta, amit előzőleg Rozi is is érintett, hogy hangsúlyt kell fektetniük a szerelmes pár egymás közötti kommunikációjára. Érthetőnek kell lennie, hogy milyen hangnemben beszél egymással a pár a munkahelyén, és milyenben az otthoni környezetben. „A legelső találkozásnál le kell rakni a néző számára a játékszabályokat, és a nézőnek nagyon egyértelműnek kell lennie, hogy ti itt hivatalosak, otthon ismerősek vagytok. Aztán a néző felfogja, na onnantól kezdve lehet játszani.” – szólt hozzá Rozi.

Timea megjegyezte még, hogy van egy-két olyan jelenet a darabban, amikor a szereplők viccet mesélnek egymásnak, és úgy érezte, hogy sokkal nagyobb reakciót (nevetést, hahotázást) várna a szereplőktől, amit egy kicsit hiányolt.

A véleményezése végén kitért **Süge Réka** alakítására is, ahogy megmutatta több színészi arcát is a karaktereken keresztül.

**„AHOL KELL, HÁTBORZONGATÓ,
AHOL KELL, FÁJ, AHOL KELL, NEVETEK.”**

Magyar Zsófia már a zsűrizése elején elmesélte, hogy a darab koreográfiáját ő készítette, bár a darabot a bemutatóig ő sem látta. Hangsúlyozta, hogy bár ismeri a társulat tagjait, nagyon merésznek tartotta az Emily című előadás választását. „Le a kalappal előttetek!

Ez már a profi színész határa: ezek a belemenős jelenetek. Ezt nem mindenki tudja magára vállalni.”

Zsófi kiemelte, hogy egy nagyon aktuális témát boncolgat a darab, ugyanis a történetben a pár női tagja feljebb lép a ranglétrán, mint a férfi.

A zsűritag megjegyezte, hogy a neveket érdemes nagyon érthetően kiejteni már az elején, hogy a néző ne csak a sokadik alkalommal értse meg a szereplők neveit.

Úgy érezte, hogy Luke igazán csak az agresszív jeleneteknél érkezett meg igazán, így Zsófia arra biztatta, hogy legyen ő is néha gyengéd: „Szeresd Emily-t, amikor szeretni kell, és ordítsd le, amikor ordítani kell.”

Zsófia a többi zsűritagot megerősítve elmondta, hogy nagyon jók voltak a karakterek közötti váltások, és határozottan egyetért azzal, hogy több reakcióidőt kellene hagyniuk: „Először csak az arcodon kell látnom, hogy mi történik benned.”

Feltűntek neki Kéri Sándor Botond reakciói a sztriptíz táncos jelenetnél, amelyeket dicsérettel méltatott. Kuktin Roland esetében észrevette, hogy az ő reakciói sokkal észrevétlenebbek, s arra biztatta a fiatal színészt, hogy ettől kicsit nagyobb visszajelzéseit legyennek.

Külön kiemelte Sára Csenge egyik jelenetét, amikor hangüzenetet küld Luke-nak, s nagyon szépen olvasható a szeméből mindaz, amit érez, s mindaz, ami eddig vele történt.

Zsófia zsűrizése után Rozi még megköszönte a palicsiaknak az előadást. Nagyon erős, bátor és jó előadásnak tartotta, amely nagyon sok koncentrációt, fegyelmet és pontosságot igényel. „Ez, amiről beszélünk mind a hárman, ezek olyan finomhangolások, amiket csak azért lehet elmondani, mert ez egy nagyon-nagyon jó előadás.” – zárta a zsűrizést Rozi.

Csuvárdity Tamara

Holnap a Találkozó színpadán

Szerelmes bárónők és kopasz énekesnők

A topolyai és a nagybecskereki társulat idén nem is választhatott volna különbözőbb darabokat. A nagybecskereki társulat operettel, a topolyai abszurd darabbal érkezik. Ha pedig mindez nem lenne elég – uram bocsá' – abszurd, még azt sem tudjuk biztosan, hogy melyik Bobby Watson halt meg. Hovatovább, arról sincs halvány fogalmunk sem, hogy ki a fene az a Bobby Watson.

Április 8., hétfő, 16 óra

Fossilis Mosolycsalók, Topolya

Eugène Ionesco: *A kopasz énekesnő* (55')

Ellenszínmű

Rendezte: Jankovics Andrea

Az előadásról: Vajon megettük-e a levest, a szalonnás krumplit és a magyar salátát? Vásároltunk-e bilit? A falóra 17 magyar órát üt vagy egyet sem? Az anekdoták tiszták és logikusak? Dr. Kortünet jó orvos? Lehet-e egy beteget egy hajóhoz hasonlítani? Van-e a topolyai gyorsvonaton másodosztály? Ki az igazi Donát, és ki az igazi Erzsébet? Ki a valódi Sherlock Holmes? Erre a pár kérdésre és még sokásra nem találjuk és nem is keressük a választ. Gondoljunk mindenre egyszerre, és inkább lássunk mezőn madarat, mint zoknit talicskában! Mert nátha ellen legjobb a bálna, még ha felesleges óvatosság is, de nélkülözhetetlen. Ugyanakkor felejtjük el, ami nem történt köztünk, és élünk úgy, mint azelőtt! Hiszen: „Kint sincs senki, bent sincs senki, koccintsunk csak!”.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Április 8., hétfő, 20 óra

Madách Amatőr Színház, Nagybecskerek

Martos Ferenc – Huszka Jenő: *Lili bárónő* (120')

Operett

Rendezte: Tóth Irén

Az előadásról: Az ifj. gróf, Illésházy László komornyiknak adja ki magát az Illésházy-kastély új tulajdonosai előtt, egyébként sikeres színpadi szerző. A tulajdonos, az újjgazdag Malomszegi báró lánya, Lili szerelmes lesz a komornyikba, emellett színésznői álmokat is dédelget. Clariss, a színésznő, aki a szomszéd birtokon nyaral, ismételten meg szeretné hódítani az ifjú gróf Illésházy László szívét. A lány a komornyikot szemelte ki, a lány édesapja pedig a gróft szeretné vejéül. A darab egyszerre több és kevesebb is egy nagyoperettnél: csupán kilenc színész, egy hihetetlen történet. A darab ékes bizonyítéka, hogy az emberi élet a szerelem és a pénz körül forog.

A Fossilis Mosolycsaló színjátszó csoport bemutatja

EUGÈNE IONESCO

ellenszínműve alapján a darabot magyar színpadra alkalmazta és rendezte: JANKOVICS ANDREA

**A
kopasz
énekesnő**

Fordította GERA GYÖRGY

Technikai munkatárs HUSZÁR ATTILA

Első fellépésem

Ötödikes voltam, amikor először szerepeltem színpadon. Óriási lámpalázam volt. Az első színdarab, amelyben szerepeltem A süket király címet viselte. Én voltam a narrátor lány, Abigél.

Feketicsre utazott a Gézengúzok, vagyis a színjátszó csapatunk. Már az érkezés pillanatában ért az első meglepetés, teli volt a színház. Több színdarabot is megnéztünk, mire mi jutottunk a sorra. Amikor felmentünk a színpad mögé, nagy keveredés volt. Emlékszem, hogy mindenki kereste a saját kellékét, és volt, aki elsőre meg sem találta a sajátját. Az utolsó percekben már a szufiták mögött álltunk. Akkor éreztem az eddigi legnagyobb lámpalázat. Mellettem állt a szerep szerinti testvérem, Zebulon, aki csak annyit mondott, hogy csak nyugodtan, ő már tapasztalt színész volt, hisz már korábban szerepelt egy színdarabban.

A következő pillanatban már reflektorok világítottak a szemembe. Mondtam a szövegemet, figyel-

tem a többieket, és el is feledkeztem arról, hogy ott a közönség. Húsz perc múlva már boldogan hajoltunk meg a közönség előtt. Emlékszem, hogy többször is visszatapsoltak minket. Nagyon boldogok voltunk. Büszkéek voltunk magunkra, mivel a tanárnőnk és Sanyi, a rendezőnk is megdicsért bennünket. Ez a pillanat kárpótolta a sok próbát és tanulást. Előadás után kaptunk ebédet, és foglalkozásokra is mentünk, ahol nagyon jól szórakoztunk, és sok új ismerőst szereztünk.

Hazafelé a minibuszban már mindannyian csendben voltunk, mert nagyon elfáradtunk. Az összes szereplésem közül ez volt a legemlékezetesebb. A színdarab is a szívemhez nőtt, sosem fogom elfelejteni az első lépéseimet a világot jelentő deszkákon.

Csömöre Viola 7/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

Színház

Ház, ház, színház,
Szép nagy ház
Tele szép szereplőkkel
Meg szép drámával.

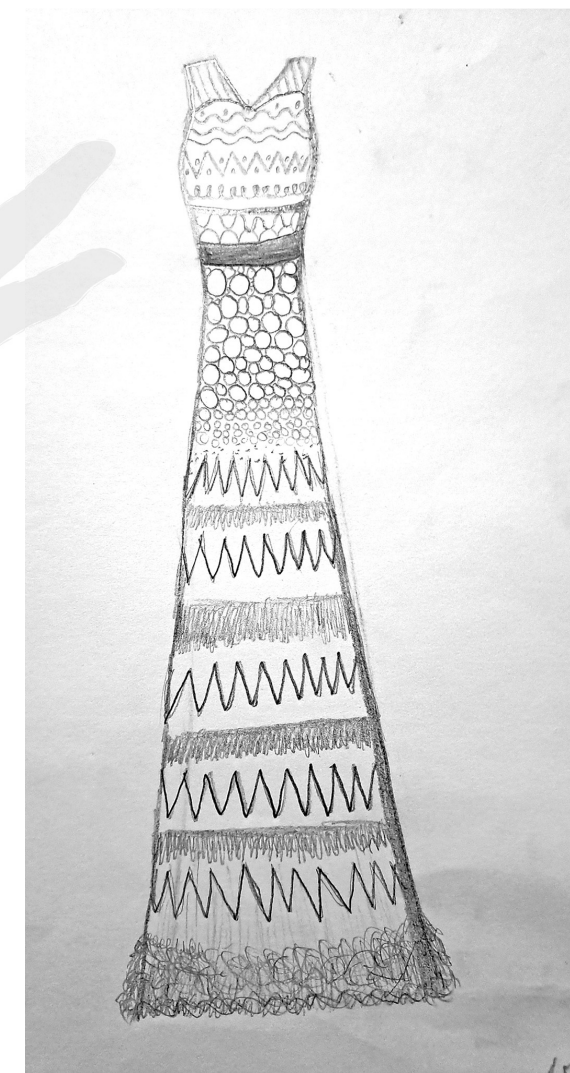
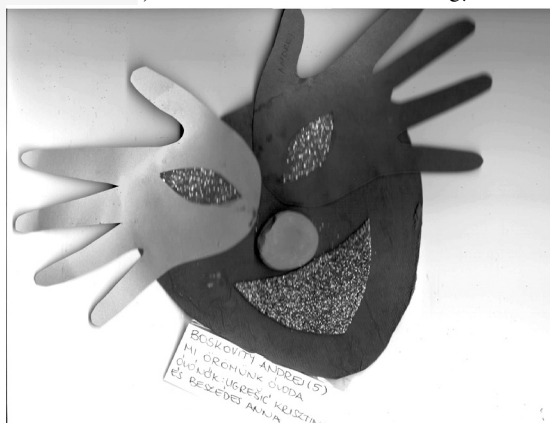
Szeretem, hogy kedves mindenki
Különös hangulat körülengi.
Valamikor félelmetes,
De számomra az is kedves.

Mikor a színpadra lépek,
Mindent elfelejtek.
Körülöttem a barátok
Megteremtik a varázslatot.

A rendező utasításokat oszt,
De a végén mindenki boldog,
Hamarosan megmutathatjuk,
Hogy ki mit tud.

Kocsis Márkó 5/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

Csömöre Viola VII2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

Boskovity Andrej (5)

Mi örömünk óvoda, Nagyikinda

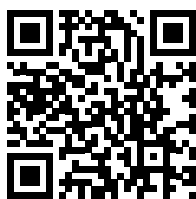
A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k)Tokokat láthatunk. Kövessenek bennünket itt is, és fogadják szeretettel a fiatalok bemutatkozását is! 😊

Körmendi Elvira

Körmendi Elvira vagyok. Már 7 éves koromtól aktívan részt veszek az Egység kötött és kötetlen programjain. Ha egy szóval kellene válaszolnom, akkor azt mondanám, hogy ez a második családom. Bővebben: ez az a hely, ahol otthon érzem magam. Még annó 7 évesen, a tanító nénim vezetett be az Egységbe azzal a céllal, hogy bemutassa nekünk, hogy létezik a Magyar Otthon. Ez annyira megérintett, hogy mikor hazamentem, a szüleimnek határozottan kinyilvánítottam, hogy én itt szeretnék valamit csinálni. Behoztak egy néptáncpróbára, ami rögtön megfogott. Még a mai napig is a színpad illata az orromban van, ami egy olyan illat, ami mindig az Egységre asszociál. Kátai Tibornál kezdtem az itteni pályafutásomat mint néptáncos. A következő nagy megjelenésem a színpadon, amelyre emlékszem az az, hogy 9 éves koromban kaptam meg életem első szerepét mint törpe a Hófehérke és a hét törpében. Azután aktívan részt vettem minden színdarabban, mint pl. A Kőműves Kelemenben, és így jutottam el Király Sándor rendezőig. Per pillanat sugóként funkcionál a darabban, amit nagyon élvezek. Nagyon sok emlék lakozik bennem az Egységhez köthetően, melyeket a síromig őrzök. Teljes szívemből örülök,

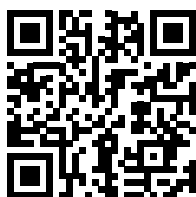

hogy van itt egy hely, ahova mindig visszatérhetek és újra átélhetem azokat az érzelmeket, mint 7 éves koromban.

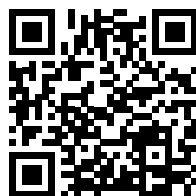
Egy kis közérdekű infó, ami a találkozó második napját illeti. Megkezdődött a banzaj.

A vasárnapi menü

Egy újabb színészes kérdezz-felelek az egyik palicsi színésszel, Kéri Sándor Botondal.

A palicsi főszereplő, Mezei Sára Csenge nagyon szívesen mesélt a darabról.

A XXVIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

dramaturg

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középkorú voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellégyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

Dr. Lőrinc Tímea

az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki-gyűrű díjas színész

Lőrinc Tímea vagyok. 1990. december 28-án születtem Zentán. Gyermekként Kanizsán éltem szüleimmel és testvéremmel.

2009-ben felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára, László Sándor és Balázs Áron osztályába. 2014-ben, a mesteri diplomám megszerzésével párhuzamosan a Zentai Magyar Kamaraszínházban kaptam munkalehetőséget. Nyolc évig dolgoztam színészként ebben az intézményben. Legjelentősebb szerepeimnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, tisztelt úr!* című előadásban megformált női alakokat tartom, melyekért Pataki-gyűrűre jelöltek. Szívemhez közel álló szerepek továbbá: a *Liliom* Marikája, Gion Nándor Aran-

kája, a *Bor Amálja*, a fogadósnő Mirandolinája, *Az égig érő fa* boszorkánya, *A sok hűhó semmiért* Beatricéje, a *Hullámtörés* Besse, melynek megformálásáért 2017 őszén elnyertem a Pataki-gyűrű-díjat, valamint az egyetemisták által odaítélt 10-es díjat. A becsei Befemnon Fesztiválon különdíjjal jutalmazták e szerep megformálásom. A Versünnep Fesztiválon kétszer mérettettem meg magam. Első alkalommal, 2014-ben különdíjas lettem, 2016-ban pedig Sziveri János Társastervezésével sikerült elnyernem a fődíjat.

Eddigi pályafutásomat végigkísérte a fiatalokkal való foglalkozás. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók szemléjével történő találkozásaim is ezeknek a munkáknak köszönhetően jöhettek létre.

Doktori tanulmányaimat 2019-ben kezdtem meg. 2021 szeptemberében, közvetlenül a kisfiam megszületése előtt, elkészítettem a diploma-előadásomat, majd 2023-ban a disszertációm átadását követően, június 15-én doktori (DLA) címet szereztem.

2022 óta az Újvidéki Művészeti Akadémia művészi beszédtanára vagyok. Feladatomnak érzem, hogy a színészhallgatóknak minden olyan szakmai tapasztalatom, gondolatom átadjam, melyekben jómagam hiszek, melyek mentén én is dolgozom, ha színházról, ha előadóművészetről van szó.

Magyar Zsófia

színész

Magyar Zsófia vagyok. 1998. december 25-én születtem, Óbecsén. Gimnáziumi tanulmányaim után 2017 júniusában felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia Dráma Tanszékének Magyar Nyelvű Színésztagozatára, László Sándor osztályvezető tanár és Balázs Áron tanársegéd osztályába.

Ezt megelőzően standard- és latintáncosként, szavalóként, verses-zenés összeállításokban, drámatáborok folyamán létrehozott amatőr előadásokban léptem színpadra. Több évig dolgoztam koreográfusként az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkörben.

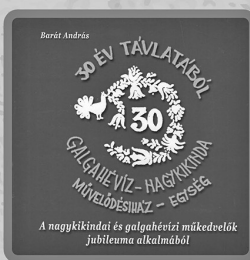
2019-től minden nyáron egyhetes foglalkozást tartok gyermekeknek szintén Óbecsén.

2020 szeptemberétől a szabadkai Népszínház Magyar Társulatához szerződtem, azóta is Szabadkán élek. Dolgozom, jógázom, biciklizek, olvasok.

2022-ben léptem át először a Palicsi Színjátszók Grund küszöbét, az akkor készülő előadás koreográfusként. És ottmaradtam. Most alsós diákokkal foglalkozom, játszom, nevetek, töltődöm.

GALGAHÉVIZI BARÁTSÁG

Nem sok művelődési egyesület büszkélkedhet ilyen hosszú határon túli együttműködéssel. A galgahévízi barátság évről évre szorosabb, a 30 éves együttműködési ünnepséget Nagyikindán tartották meg, 2013-ban. Barát András, történész tollal ragadott és könyvet írt, mely az évforduló évében jelent meg a *Harminc év távlatából* címmel. Kiadását Kiss László, az Egység ME elnöke (1996-2012) és Vanó András, Galgahévíz polgármestere szorgalmazta.

1983. szeptemberében az Egység néptáncscsoportja és a citerazenekar részt vett a hévízi Szüreti Napokon.

1984. októberében a galgahévízi vendégek tettek látogatást Nagyikindára.

1983 óta számtalanszor jártak a nagykikindaiak Galgahévízen, valamint ők is minidig örömmel jöttek városunkba.

Galgahévíz Pest megyéhez tartozó község. Első írásos emlékei 1214-ből származik.

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozójának színlapja • Kiadja a nagykikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megörökítéséért felel: Kakuzsi Elvira • 2024 április, Nagyikinda